

Sygn. akt SNO 70/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Bogumiła Ustjanicz

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych Andrzeja Wilczewskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 listopada 2015 r.,

sprawy **ppłk. M. L.**

sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w stanie spoczynku

w związku z odwołaniami obwinionego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 13 maja 2015 r.,

- 1. uchyla rozstrzygnięcia o karach dyscyplinarnych zawarte w pkt I, II i III wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego, z wyłączeniem rozstrzygnięcia o karze wymierzonej za czyn zarzucony w pkt 8 wniosku o ukaranie i na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. umarza postępowanie w tym zakresie ;**
- 2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. L. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem)**

złoty, zawierającą 23 % VAT, za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Podpułkownika M. L., sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w stanie spoczynku, obwiniono o to, że:

1. w okresie od dnia 28 sierpnia 2010 r. do dnia 2 sierpnia 2012 r., będąc sędzią w stanie spoczynku, 27-krotnie, nie mając do tego merytorycznych podstaw, zawiadamiał o przestępstwach, o których wiedział, że ich nie popełniono:

- w dniu 28 sierpnia 2010 r. złożył do Wojskowej Prokuratury Okręgowej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2011 r. na podstawie art. 322 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył śledztwo o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 25 listopada 2011 r.);

- w dniu 31 grudnia 2010 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i fałszywego oskarżenia przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 25 lutego 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyny określone w art. 231 § 1 k.k. - pięciokrotnie i w art. 234 k.k. każdorazowo z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 6 lutego 2012r.);

- w dniu 4 stycznia 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 10 czerwca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (postanowienie, zmienione przez przyjęcie za podstawę odmowy wszczęcia śledztwa

art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, prawomocne z dniem 23 sierpnia 2011 r.);

- w dniu 20 stycznia 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 21 grudnia 2011 r.);

- w dniu 28 stycznia 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa fałszywego oskarżenia i niedopełnienia obowiązków przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego oraz fałszywego oskarżenia przez Wojskowego Prokuratora Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej delegowany do Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 15 marca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyny określone w art. 231 § 1 k.k. - dwukrotnie i w art. 234 k.k. każdorazowo z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 30 stycznia 2012 r.);

- w dniu 7 lutego 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa psychicznego znęcania się nad podwładnym, poświadczenia nieprawdy w dokumencie i niedopełnienia obowiązków przez Prezesów Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyny określone w art. 352 § 1 k.k. — dwukrotnie, w art. 271 § 1 k.k. i w art. 231 § 1 k.k. każdorazowo z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 16 marca 2012 r.);

- w dniu 15 lutego 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 22 marca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na

podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 29 sierpnia 2011 r.);

- w dniu 16 lutego 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków i poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej prawomocnym postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z uwagi na niepopelnienie czynu zabronionego;

- w dniu 17 lutego 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa psychicznego znęcania się nad podwładnym przez Prezesów Wojskowego Sądu Okręgowego i Dyrektora Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyny określone w art. 352 § 1 k.k. - dwukrotnie, w art. 271 § 1 k.k., w art. 231 § 1 k.k. i w art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. każdorazowo z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 11 sierpnia 2011 r.);

- w dniu 21 lutego 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa psychicznego znęcania się nad żołnierzem młodszym stopniem wojskowym i o krótszym okresie pełnienia służby wojskowej oraz przekroczenia uprawnień przez sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) odmówił wszczęcia śledztwa: na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - o czyny określone w art. 353 k.k. w zw. z art. 352 § 1 k.k.

-dwukrotnie i w art. 353 k.k. w zw. z art. 352 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. każdorazowo z uwagi na niepopelnienie czynu zabronionego oraz na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z

uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 19 sierpnia 2011 r.);

- w dniu 26 kwietnia 2011 r. złożył do Naczelnego Prokuratora Wojskowego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez Wojskowego Prokuratora Okręgowego i prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 9 czerwca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na niepopełnienie czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 5 grudnia 2011 r.);

- w dniu 9 maja 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nieudzielenia informacji publicznej, przekroczenia uprawnień i oszustwa przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 8 czerwca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 5 grudnia 2011 r.);

- w dniu 18 maja 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i bezprawnej odmowy udostępnienia informacji publicznej przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 4 lipca 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 10 listopada 2011 r.);

- w dniu 7 lipca 2011 r. złożył do Naczelnego Prokuratora Wojskowego skargę potraktowaną jako zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa bezprawnej odmowy udostępnienia informacji publicznej przez Wojskowego Prokuratora Garnizonowego i Wojskowego Prokuratora Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2011 r. (sygn.

akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyny określone w art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej - dwukrotnie każdorazowo z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 20 października 2011 r.);

- w dniu 5 sierpnia 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przerobienia dokumentu w celu użycia go za autentyczny i przekroczenia uprawnień przez sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego - Sądu Dyscyplinarnego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 30 września 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 276 k.k. z uwagi na niepopelnienie czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 19 marca 2012 r.);

- w dniu 16 sierpnia 2011 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków przez Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 21 września 2011 r. (sygn. akt Po. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 1 grudnia 2011 r.);

- w dniu 16 sierpnia 2011 r. złożył do Wojskowej Prokuratury Okręgowej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa bezprawnego nieudostępnienia informacji publicznej przez Dowódcę Jednostki Wojskowej [...], po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej postanowieniem z dnia 15 września 2011 r. (sygn. akt Pg. Śl. .../11) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 29 listopada 2011 r.);

- w dniu 12 grudnia 2011 r. złożył do Prezydenta RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa korupcji w sądownictwie wojskowym, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej prawomocnym postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z

art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego;

- w dniu 1 lutego 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez sędziego i sekretarza Wojskowego Sądu Okręgowego oraz przerobienia dokumentu przez sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 20 marca 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) odmówił wszczęcia śledztwa: na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - o czyny określone w art. 271 § 1 k.k. - dwukrotnie z uwagi na niepopelnienie czynu zabronionego i na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - o czyn określony w art. 270 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 8 listopada 2012 r.);

- w dniu 16 lutego 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 20 marca 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 27 września 2012 r.);

- w dniu 17 lutego 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumencie i pomówienia przez sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego - Sądu Dyscyplinarnego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 21 marca 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 212 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dniem 20 lipca 2012 r.);

- w dniu 22 lutego 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa psychicznego znęcania się nad żołnierzem młodszym stopniem wojskowym przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 5

kwietnia 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 353 k.k. w zw. z art. 352 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dnia 22 czerwca 2012 r.);

- w dniu 10 kwietnia 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej postanowieniem z dnia 9 maja 2011 r. (sygn. akt Pg. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego (postanowienie prawomocne z dnia 17 września 2012 r.);

- w dniu 22 maja 2012 r. złożył do Naczelnego Prokuratora Wojskowego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej prawomocnym postanowieniem z dnia 3 lipca 2012 r. (sygn. akt Pg. Śl. .../12) na podstawie art. 307 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego;

- w dniu 29 maja 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa poświadczenia nieprawdy w dokumencie przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, po rozpoznaniu którego Prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Wojskowej Prokuratury Okręgowej prawomocnym postanowieniem z dnia 26 czerwca 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 271 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego;

- w dniu 30 lipca 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków i poplecznictwa przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej, po rozpoznaniu którego Prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej prawomocnym postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2012 r. (sygn. akt Po. Śl. .../12) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego;

- w dniu 2 sierpnia 2012 r. złożył do Prokuratora Generalnego RP zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez Prezydenta RP, po rozpoznaniu którego Prokurator Prokuratury Rejonowej prawomocnym postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2012 r. (sygn. akt 1 Ds. .../12/II) na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa o czyn określony w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na brak znamion czynu zabronionego;

czym każdorazowo uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4 i 16 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem w dobro wymiaru sprawiedliwości i nierespektowanie porządku prawnego zakazującego składania zawiadomień o przestępstwie, o którym wiadomo, że go nie popełniono,

tj. popełnienia 27-krotnie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

2. w nieustalonym dniu w okresie od 18 kwietnia do 15 maja 2011 r. wziął udział w nagraniu wywiadu dla telewizji „[...]”, w którym pomówił Wojskowego Prokuratora Okręgowego płk. T. C. o popełnienie przestępstwa umyślnego niszczenia dokumentów, wiedząc, że ten go nie popełnił, co mogło narazić wymienionego na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego przez niego stanowiska, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4 i 16 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem w dobro wymiaru sprawiedliwości i nierespektowanie porządku prawnego zakazującego składania zawiadomień o przestępstwie, o którym wiadomo, że go nie popełniono,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

3. w dniu 5 marca 2012 r. skierował do Prezydenta RP list, w którym zawarł stwierdzenia sugerujące akceptowanie przez adresata popełniania przestępstw w sądownictwie wojskowym, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4 i § 5 ust. 2 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem, przynoszącym ujmę godności sędziego, w dobro wymiaru sprawiedliwości,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

4. w dniu 11 czerwca 2012 r. wziął udział w nagraniu wywiadu dla telewizji „[...]”, w którym, nie mając żadnych podstaw do takiego twierdzenia, pomówił prokuratorów Wojskowej Prokuratury Okręgowej o planowanie zabicia go w czasie przesłuchania i upozorowanie jego samobójstwa, co mogło narazić ich na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanych przez nich stanowisk, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4 i § 16 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem w dobro wymiaru sprawiedliwości i nierespektowanie porządku prawnego zakazującego składania zawiadomień przestępstwie, o którym wiadomo, że go nie popełniono,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

5. w dniu 14 sierpnia 2012 r. w czasie posiedzenia Wojskowego Sądu Okręgowego kilkakrotnie nie stosował się do poleceń przewodniczącego i wypowiadał się bez udzielenia mu głosu, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4, § 5 ust. 2 i § 16 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem, przynoszącym ujmę godności sędziego, w dobro wymiaru sprawiedliwości i nierespektowanie porządku prawnego

nakazującego stosowanie się uczestników posiedzenia do poleceń w zakresie jego porządku wydawanych przez przewodniczącego,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

6. w okresie od 22 czerwca 2010 r. do 22 października 2012 r. prowadził założoną przez siebie stronę internetową o adresie [...], na której wielokrotnie umieszczał własne wypowiedzi dotyczące składanych przez niego zawiadomień o popełnieniu przestępstw przez sędziów sądów wojskowych i prokuratorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz przez inne osoby, jak też kopie różnego rodzaju dokumentów procesowych i pism kierowanych przez niego i do niego w tych sprawach, przedstawiając tych sędziów i prokuratorów jako sprawców szeregu przestępstw, których dotyczyły składane przezeń zawiadomienia, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4 i § 5 ust. 2 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem, przynoszącym ujmę godności sędziego, w dobro wymiaru sprawiedliwości, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

7. w dniu 19 września 2012 r. w czasie posiedzenia Wojskowego Sądu Okręgowego pomówił prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej ppłk. M. W. o członkostwo w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, co mogło narazić go na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego przez niego stanowiska, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 4, § 5 ust. 2 i § 16 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem, przynoszącym ujmę godności sędziego, w dobro wymiaru sprawiedliwości i nierespektowanie porządku prawnego zakazującego bezpodstawnego pomawiania innych osób,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych;

8. w dniu 21 listopada 2012 r., będąc doprowadzony przez funkcjonariuszy Żandarmerii Wojskowej do Wojskowej Prokuratury Garnizonowej, przed rozpoczęciem przesłuchania przez prokuratora zdjął buty i spodnie, które rzucił na biurko, a w czasie przesłuchania nie odezwał się do przesłuchującego ani jednym słowem, nie udzielając tym samym odpowiedzi na żadne z pytań dotyczących danych osobowych i pytań dotyczących podpisania doręczanych i odczytanych mu dokumentów, których nie odebrał i nie podpisał, czym uchybił godności sędziego, jednocześnie naruszając zasady etyki zawodowej sędziów określone w § 2, § 4 i § 5 ust. 2 zbioru zasad etyki zawodowej sędziów (załącznik do uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów) poprzez godzenie swoim postępowaniem, naruszającym dobre obyczaje i przynoszącym ujmę godności sędziego, w dobro wymiaru sprawiedliwości,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] wyrokiem z dnia 13 maja 2015 r., uznał obwinionego ppłk. M. L., sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w stanie spoczynku za winnego:

I. popełnienia czterech ostatnich czynów opisanych kolejno w dniach 22 maja 2012 r., 29 maja 2012 r., 30 lipca 2012 r. i 2 sierpnia 2012 r., a ujętych w pkt I wniosku o ukaranie stanowiących przewinienia dyscyplinarne określone w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych i za to na mocy art. 104 § 3 pkt 3 opisanej wyżej ustawy orzekł karę zawieszenia podwyższenia uposażenia, o którym mowa w art. 100 § 3 ustawy na okres trzech lat;

II. popełnienia czynów opisanych w pkt 4, 6 i 7 wniosku o ukaranie stanowiących przewinienia dyscyplinarne określone w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych i za to na mocy art. 104 § 3 opisanej

wyżej ustawy za każde z tych przewinień dyscyplinarnych orzekł karę zawieszenia podwyższenia uposażenia, o którym mowa w art. 100 § 3 ustawy na okres trzech lat;
III. popełnienia czynów opisanych w pkt 5 i 8 wniosku o ukaranie stanowiących przewinienia dyscyplinarne określone w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych i za to na mocy art. 104 § 3 pkt 2 opisanej wyżej ustawy za każde z tych przewinień dyscyplinarnych orzekł karę nagany;

IV. popełnienia 23 pierwszych czynów opisanych kolejno w okresie od 28 sierpnia 2010 r. do 10 kwietnia 2012 r., a ujętych w pkt I wniosku o ukaranie oraz czynów z pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie a stanowiących przewinienia dyscyplinarne określone w art. 104 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych i na mocy art. 108 § 2 opisanej wyżej ustawy umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia mu za te przewinienia kar dyscyplinarnych;

Sąd orzekł nadto o kosztach postępowania dyscyplinarnego obciążając nimi Skarb Państwa oraz kosztach obrony z urzędu udzielonej obwinionemu przez adw. P. L. w postępowaniu dyscyplinarnym.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca obwinionego i zaskarżył powyższy wyrok w całości na jego korzyść. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 70 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów wojskowych zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż początkowe wątpliwości co do stanu psychicznego obwinionego, powzięte na skutek jego deklaracji, w toku dalszego rozpoznawania sprawy, zdaniem Sądu I instancji, w istocie ustąpiły, podczas gdy z akt sprawy wynika, iż ppłk M. L. był leczony psychiatrycznie z rozpoznaniem epizodu depresyjnego, a szereg jego wypowiedzi nosi cechy sądów urojeniowych co jednoznacznie wskazuje, iż obwiniony w inkryminowanym okresie nie mógł dopuścić się zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych,

2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w postaci ustalenia stanu zdrowia psychicznego obwinionego pod kątem jego poczytalności tempore criminis, albowiem Sąd I instancji w toku całego postępowania prezentował stanowisko, iż ujawniły się uzasadnione wątpliwości co do poczytalności obwinionego i istniały one w trakcie prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika postępowania dyscyplinarnego natomiast Sąd Dyscyplinarny miał jedynie możliwość bezpośredniej oceny zachowań obwinionego co do świadomego i aktywnego uczestnictwa w toczącym się postępowaniu sądowym,

3. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego poprzez nieobiektywne uznanie, iż w trakcie postępowania dyscyplinarnego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był kwestionowany, podczas gdy z treści wniosków dowodowych składanych osobiście przez obwinionego wynika, iż wyrażał stanowisko braku rzetelności przy gromadzeniu materiału dowodowego w niniejszej sprawie,

4. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego w postaci przesłuchania sędziów z Wojskowego Sądu Okręgowego z uwagi na niesprecyzowaną tezę dowodową oraz brak związku z przedstawionymi zarzutami, podczas gdy obwiniony we wniosku dowodowym w 7 akapicie sprecyzował okoliczności, które mają być udowodnione zgłaszanymi tym wnioskiem dowodami, a ponadto dopiero po przesłuchaniu sędziów Wojskowego Sądu Okręgowego będzie można ocenić czy posiadają oni wiedzę związaną z przedstawionymi obwinionemu zarzutami.

W konkluzji autor odwołania wniósł o:

1/ uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i umorzenie postępowania, względnie gdyby Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny nie uwzględnił powyższego wniosku wniósł o:

2/ uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Skarżący wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony udzielonej obwinionemu z urzędu w obu instancjach według norm przepisanych, albowiem nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji zaskarżone zostało także odwołaniem samego obwinionego, w którym stwierdził on jedynie: „Nie zgadzam się z orzeczeniem sądu I instancji. Swoje stanowisko przedstawię przed sądem odwoławczym”.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Wniesione odwołania ocenić należy, jako oczywiście bezzasadne.

Na wstępie rozważań trzeba podkreślić, że postępowanie dyscyplinarne dotyczące sędziego różni się w sposób istotny od „zwykłego” postępowania karnego. Pomijając odrębności wynikające z regulacji zawartej w u.s.p., zauważyć należy, że rozwiązania przewidziane w Kodeksie postępowania karnego stosuje się w postępowaniu dyscyplinarnym odpowiednio (art. 128 u.s.p.). Odpowiedniość ta musi wiązać się również ze stwierdzeniem, że w odniesieniu do sędziego – ze względu na jego wiedzę, doświadczenie oraz inne przymioty, które winny być nierozzerwalnie związane z jego statusem, nie ma zastosowania standard przeciętnego obywatela, co musi mieć znaczenie dla oceny jakości i skuteczności podejmowanych przez sędziego czynności procesowych. Uwaga ta wiąże się bezpośrednio z treścią odwołania obwinionego. Zgodnie z art. 427 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 20015 r., odwołujący się powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, a także wskazać, czego się domaga. Z odwołania obwinionego wynika jedynie, że nie zgadza się z orzeczeniem sądu pierwszej instancji (wobec braku jakiegokolwiek ograniczenia przyjąć należało, że orzeczenie zaskarżone zostało w całości). Środek odwoławczy nie zawiera natomiast żadnego żądania (zostało ono sformułowane dopiero w końcowym przemówieniu w toku rozprawy odwoławczej). Tak sporządzone odwołanie świadczy nie tylko o braku należytej staranności ze strony skarżącego, ale dowodzi także jawnego lekceważenia obowiązków procesowych strony. Wprawdzie zgodnie z art. 427 § 2 k.p.k. w poprzednim brzmieniu, tylko prokurator, obrońca i pełnomocnik powinni zawrzeć w swoich odwołaniach zarzuty stawiane orzeczeniu oraz ich uzasadnienie, jednak zważywszy na poczynione wcześniej uwagi, trudno zaakceptować przedstawiony sposób postępowania związany z aktywnością procesową sędziego, jako strony. O ile w wypadku tak lakonicznego odwołania sporządzonego przez „przeciętnego obywatela”, zasadne byłoby rozważanie potrzeby skontrolowania skarżonego orzeczenia przez pryzmat wszystkich podstaw odwoławczych przewidzianych w art. 438 k.p.k., o tyle w

wypadku sędziego reakcja sądu odwoławczego musi być adekwatna do postawy samego skarżącego. Jeśli dodać do tego, że obwiniony – wbrew deklaracji zawartej w odwołaniu – nie przedstawił swojego „stanowiska” w toku przewodu odwoławczego, wystarczająca będzie konkluzja, iż Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził, rozpoznając odwołanie obwinionego, by orzeczenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego dotknięte było obrazą prawa materialnego, naruszeniem prawa procesowego, które mogłoby mieć wpływ na jego treść, błędem w ustaleniach faktycznych, czy też wymierzone nim kary mogły zostać uznane za rażąco niewspółmierne.

Dwa pierwsze zarzuty odwołania obrońcy obwinionego wiążą się ze sposobem procedowania Sądu pierwszej instancji w kwestii związanej z wątpliwościami, co do stanu zdrowia psychicznego sędziego. Przypomnieć, zatem trzeba, że toku postępowania sądowego Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, z przyczyn wskazanych na stronie 45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, powziął wątpliwości, co do poczytalności obwinionego i dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W toku rozprawy w dniu 29 września 2014 r. obwiniony deklarował uczestnictwo w badaniach psychiatrycznych, jednak na żaden z wyznaczonych terminów się nie stawił, mimo prawidłowego zawiadomienia i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa. W zaistniałej sytuacji, biorąc także pod uwagę postawę obwinionego prezentowaną w innych postępowaniach prowadzonych wobec niego przed Sądem Apelacyjnym, Sąd ten uznał, że wątpliwości, co do poczytalności obwinionego ustąpiły (strony 45 – 46 uzasadnienia). Pogląd ten został uzasadniony następującymi okolicznościami:

„- sposób zachowania obwinionego, polegający na celowym i uporczywym lekceważeniu oraz ignorowaniu powinności poddania się badaniom sądowo – psychiatrycznym, mimo odmiennej deklaracji w tym względzie, stanowił przemyślaną i z góry założoną postawę mającą na celu nie stawienie się na kolejne, z wyprzedzeniem wyznaczone terminy badania, bez żadnego usprawiedliwienia. Stanowi to przemyślaną, obstrukcyjną linię procesową;

- skala i sposób formułowania wniosków dowodowych w powiązaniu z charakterem i rodzajem postawionych zarzutów, świadczy o pełnym rozeznaniu i logicznym zaplanowaniu i przyjętym sposobie obrony;

- bezpośredni kontakt obwinionego z Sądem, nie wskazuje na wystąpienie uzasadnionych wątpliwości, co do jego poczytalności”.

Przytoczone wyżej przesłanki wnioskowania Sądu Apelacyjnego nie zostały skutecznie zakwestionowane w odwołaniu obrońcy. Zgodnie z art. 8 k.p.k. sąd orzekający samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne, nie jest zatem, co do zasady, związany rozstrzygnięciami innych sądów, czy też sposobem ich procedowania w analogicznej kwestii. W fazie postępowania sądowego, tylko sąd – jako organ procesowy – może powziąć wątpliwości, co do poczytalności obwinionego – i w konsekwencji dopuścić dowód z opinii biegłych psychiatrów. Nie oznacza to jednak, że po powzięciu taki wątpliwości sąd nie może już zmienić swojego stanowiska. Skoro wątpliwości te są konsekwencją ujawnienia się określonych okoliczności faktycznych, to zmiana tych okoliczności może pociągnąć za sobą ustąpienie wspomnianych wątpliwości, co do poczytalności. Sytuacja taka miała miejsce w rozważanej sprawie, co pozwala na stwierdzenie, że w świetle przytoczonych okoliczności stanowisko Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego jest prawidłowe. Czyni to bezzasadnymi podniesione w odwołaniu zarzuty obrazy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Do obrazy zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k. w brzmieniu przed nowelizacją) dochodzi wówczas, gdy organ procesowy powęźmie niedające się usunąć wątpliwości, a mimo to nie rozstrzyga ich na korzyść oskarżonego. W rozważanej sprawie rzecz taka nie miała miejsca, bowiem organ procesowy – Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny – wyzbył się początkowych wątpliwości, co do poczytalności obwinionego, nie było zatem czego rozstrzygać na jego korzyść. Nie doszło także do obrazy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. (wydaje się, że w ocenie skarżącego obwiniony powinien zostać uniewinniony, bowiem w przypadku niepoczytalności sprawcy ustawa stanowi, że nie popełnia on przestępstwa (deliktu dyscyplinarnego), ponieważ Sąd pierwszej instancji nie ustalił, iż obwiniony w chwili popełnienia przypisanych mu czynów był niepoczytalny.

Oczywiście bezzasadne są także pozostałe zarzuty zawarte w odwołaniu obrońcy obwinionego. Podnoszony w pkt 3 odwołania zarzut obrazy art. 7 k.p.k. sprowadzać się miał do bezzasadnej konstatacji Sądu Apelacyjnego, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był kwestionowany, podczas gdy z treści wniosków dowodowych składanych osobiście przez obwinionego wynika, że wyrażał on stanowisko o braku rzetelności przy gromadzeniu materiału dowodowego w

niniejszej sprawie. Tak syntetycznie sformułowany zarzut nie wskazuje ani wniosków dowodowych, które skarżący ma na myśli, ani okoliczności faktycznych kwestionowanych przez obwinionego, czy też okoliczności, które miałyby zostać dowiedzione. Niczego w tej mierze nie zmienia także uzasadnienie odwołania, w którym stwierdza się, że „(...) ppłk M. L. osobiście składał wnioski dowodowe, którymi próbował wykazać brak rzetelności przy zbieraniu materiału dowodowego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, a nadto niszczenia, jego zdaniem, części dokumentacji niezbędnej do przygotowania procesu w sposób wiarygodny”. Trudno wymagać od Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, by przy rozpoznawaniu odwołania sporządzonego przez profesjonalnego obrońcę, domyślał się intencji skarżącego i wobec niemożności skonkretyzowania postawionego zarzutu, dokonywał totalnej kontroli zgromadzonego materiału dowodowego przez pryzmat ewentualnego naruszenia reguły oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego obwinionego o przesłuchanie sędziów z Wojskowego Sądu Okręgowego (pkt 4 odwołania). W dniu 6 maja 2015 r. do Sądu pierwszej instancji wpłynął wniosek dowodowy obwinionego, w którym domagał się on m.in. przesłuchania w charakterze świadków sędziów z Wojskowego sądu Okręgowego. W toku rozprawy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oddalił ten wniosek, bowiem wnioskowane dowody nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, przy czym w uzasadnieniu postanowienia dowodowego wskazał, że wniosek ma charakter ogólny, nieprecyzyjny, wynika z niego konieczność przesłuchania wszystkich sędziów na niesprecyzowane w tezie dowodowej okoliczności, a ponadto we wniosku nie wykazuje się związku z postawionymi zarzutami dyscyplinarnymi. Kwestionując powyższe rozstrzygnięcie dowodowe skarżący podniósł, że:

- okoliczności, na które świadkowie mieliby zeznawać wynikają z akapitu 7 drugiej strony wniosku,
- sposób sformułowania kręgu osób podlegających przesłuchaniu jest prawidłowy, albowiem ze względu na specyfikę sądów wojskowych liczba czynnie wykonujących zawód sędziów Wojskowego sądu Okręgowego jest mocno ograniczona,

- zarzut braku związku z przedstawionymi zarzutami na etapie zgłaszania wniosku dowodowego uznać należy za przedwczesny, gdyż niemożliwa jest ocena zeznań świadków, których słuchania jeszcze nie przeprowadzono.

Przedstawiona wyżej argumentacja jest nietrafna.

Zgodnie z art. 169 § 1 k.p.k. we wniosku dowodowym należy podać oznaczenie dowodu oraz okoliczności, które mają zostać udowodnione. Jest oczywiste, że żądanie przesłuchania wszystkich sędziów danego sądu, a ściślej przeprowadzenia dowodu z zeznań tych sędziów nie spełnia kryterium właściwego oznaczenia dowodu. Nie jest bowiem rzeczą organu procesowego ustalanie, którzy sędziowie są czynni zawodowo na dzień przeprowadzenia czynności dowodowej oraz czy byli sędziami tego sądu w dacie popełnienia określonych czynów będących przedmiotem postępowania. Wprawdzie przepis art. 169 § 2 k.p.k. przewiduje, że wniosek dowodowy może zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu, ale i tak musi on pozostawać w związku z przedmiotem postępowania. Nie można więc, co zdaje się sugerować skarżący, dopuszczać dowodu z zeznań świadków w celu stwierdzenia, czy może mieć jakiś związek z czynami zarzucenemu w oderwaniu od faktycznych realiów rozpoznawanej sprawy. Jest prawdą, że w akapicie 7 na drugiej stronie wniosku dowodowego obwinionego znajduje się stwierdzenie, że „Wnioski dowodowe zmierzają do wykazania w jaki sposób dokonuje się manipulacji materiałem dowodowym, łącznie z niszczeniem niewygodnych dowodów kolidujących z góry przyjętym planem postępowania, tak aby móc mi przedstawić zarzuty przestępstw i wykroczeń dyscyplinarnych”. Rzecz jednak w tym, że zacytowana wypowiedź stanowi uzasadnienie wniosków o dopuszczenie dowodu z opisanych w piśmie procesowym dokumentów. Trudno uznać, co stara się uczynić skarżący, że odnosi się ona także do wniosku o przesłuchanie sędziów zawartego w ostatnim akapicie wniosku dowodowego, w którym stwierdza się jedynie, że konieczność ich przesłuchania zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 lutego 2014 r., WD 1/14. Jednak nawet przy uznaniu, że zacytowany fragment wniosku uzasadnia również potrzebę przesłuchania sędziów wojskowych, wniosek dowodowy nie spełnia wymogu oznaczenia okoliczności, które mają być udowodnione w kontekście poszczególnych zarzutów postawionych obwinionemu. W świetle powyższych uwag nie ma podstaw prawnych czy faktycznych, by skutecznie kwestionować trafność orzeczenia

dowodowego Sądu pierwszej instancji, zwłaszcza, że od sędziego można wymagać ponadstandardowej staranności i poprawności w sporządzaniu nieskomplikowanych przecież pism procesowych.

Mimo oczywistej bezzasadności wniesionych odwołań w sprawie zaistniała jednak konieczność wydania orzeczenia reformatoryjnego. Zgodnie z art. 108 § 2 u.s.p. w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem trzech lat od chwili czynu, przedawnienie dyscyplinarne następuje z upływem 5 lat od chwili czynu. Jeżeli jednak przed upływem terminu 3 lat od chwili czynu sprawa nie została prawomocnie zakończona, sąd dyscyplinarny orzeka o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, umarzając postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej. W rozważanej sprawie, w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych obwinionemu w wyroku Sądu pierwszej instancji w pkt I, II i III, z wyłączeniem czynu zarzucanego obwinionemu w pkt 8 wniosku o ukaranie, w dacie wyrokowania przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, tj. w dniu 20 listopada 2015 r. upłynęły trzy lata od chwili popełnienia poszczególnych czynów. W związku z tym konieczne było uchylenie rozstrzygnięć o karach dyscyplinarnych zawartych w pkt I, II i III wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, z wyłączeniem rozstrzygnięcia o karze wymierzonej za czyn zarzucony w pkt 8 wniosku o ukaranie i na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. umorzenie postępowania w tym zakresie. W pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, zwłaszcza że wymierzona obwinionemu za czyn zarzucony mu w pkt 8 wniosku o ukaranie kara nagany nie może być uznana, zważywszy choćby na okoliczności czynu, za nadmiernie surową.

O kosztach zastępstwa prawnego rozstrzygnięto jedynie w zakresie obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu przez Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym, bowiem rozstrzygnięcie o kosztach obrony przed Sądem pierwszej instancji zawarte jest w orzeczeniu tego Sądu.

kc

